

תחת הנשר המצרי, הנראה כיזנה, מתחבקים בגין וסאדאת, לשימחת קארטר

ייתכן שאיש כמו דיין סומך על כך, כדי לרוקן את ההסדר המיוחל מתוכנו. עד כה לא מצא אל-סאדאת אף גורם פלסטיני חשוב אחד, שיתמוך בו. גם שוחרי-השלום המובהקים בקרב העם הישראלי, בשטחים המוחזקים ובאש"ף, כוּר עסים על הנשיא המצרי על כי החרים את אש"ף מאז בואו לירושלים, ועל כי הוא מתיימר לטפל בבעייה הפלסטינית בלי הפלסטינים. קשה להניח כי עתה ישנו הפלסטינים את דעתם.

לשתף שוטרים ירדניים, לצד שוטרים ישראליים, במלחמה נגד המחתרת הפלסטינית, שתהנה מתמיכת האוכלוסיה? מה גם, שיש לו כימעט מיליון פלסטינים מן מירוח לירדן.

קשה גם להניח כי האוכלוסיה תשוש להעניק לחוסין תמיכה בלב ובנפש, בניגוד לרצון אש"ף, כי שעה שהכיבוש הישראלי יישאר למעשה.

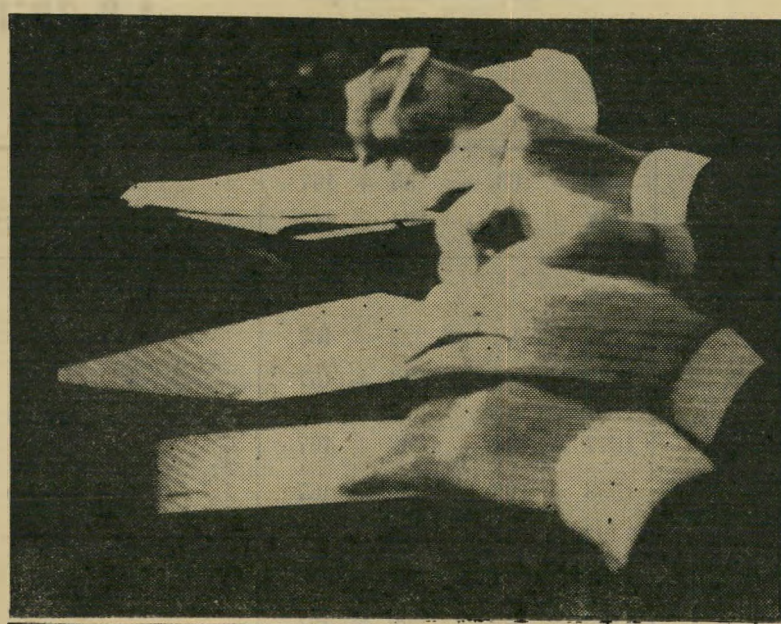
הנוכחות הצבאית הישראלית תישאר. מבחינה צבאית, יישארו שטחים אלה למעשה איזור כבוש. המימשל הצבאי הישראלי יפורק. במר קומו יבוא מימשל מורכב, שקשה לחזות מראש את טיבו. הדבר יהיה תלוי ביחסם של הגורמים האחרים: ירדן והאוכלוסיה המקומית.

בדרכו הפורמליסטית, ניסה בגין לטעון שאין לכך כל משמעות, וכי אלה הן מילים ריקות. אך גם הוא מביין במה העניין. אלגבי איש, שטען עוד לפני שנתיים בלהט, שאין דבר הקרוי פלסטין או פלסט'ינים, זוהי התקדמות רבה — כשם שיש התקדמות עצומה בדיבוריו החופשיים על „נסיגה“.

האוכלוסיה המקומית אזהרת את אש"ף, ורואה בו את נציגה הלאומי. אם אש"ף יאסור עליה לשתף פעולה עם מוסדות המימשל העצמי, קשה יהיה למנר היגיי הגדה לאיש אותם. במיקרה זה יישארו המוסדות בלתי-מאוישים, והדבר יקרה עוד יותר על הירדנים לקחת חלק במישח.

המנר חוסין כבר הבהיר שאינו נלהב להסכם. הוא ביטל את פגישתו עם אל-סאדאת במארוקו, כי פגישה כזו היתה מעניקה להסכם בגין-אל-סאדאת, בעקיפין, גושפנקה של הסכמה ירדנית. הוא נהג בזהירות מופתית, כרגיל. הוא חזר הביתה, כדי לבדוק את המצב, לחשוב ולהחליט.

השאלה הגדולה היא: מה יכזר חוסין להרוויח מהצטרפותו להסכם? בעקיפין מוצע לירדן להשתתף במין קונדומיניון ישראלי-ירדני על הגדה, או ישראלי-ירדני-מצרי על הגדה והרצועה. הדבר מזכיר במיקצת את המצב ששרר בשעתו בסודאן, כששלט שם קונדומיניון בריטי-מצרי, שלא היה אלא מסווה לשילי-טון קולוניאלי בריטי.

שלושה זוגות-ידיים חותמים על ההסכם

ייתכן, למשל, הסכם בין מצריים, ירדן, סוריה ואש"ף שיבטיח את שיתוף אש"ף בתהליך, בהסכמה אילמת של ישראל. אש"ף יכול לצוות על אנשיו בגדה לקחת חלק בתהליך, תמורת הבטחה של מצריים וירדן לשתף את אנשי אש"ף במישלחור תיהם לדיון על עתיד הגדה והרצועה. יהיה, מן הסתם, לחץ מאסיווי של סעודיה על מצריים וירדן בכיוון זה.

הבעייה הפלסטינית נשאת עקבי אכילס של כל העניין. כגון עשה ויתור, שכימעט דאי

במקרה מדובר בהסכם רק על משמרות צבאיים משותפים, ישראליים-ירדניים. לי אורך הגבול, כן מדובר על זכותם של „ירדנים“ להשתתף בכוח-המישטרה המי-קומי, שישטר את תחום האוטונומיה.

אולם קרוב יותר לוודאי שמה שנקבע השבוע יוביל בכיוון ההפוך. ביצוע ההסכם לגבי הגדה עלול להיתקע לתוך מבוי סתום, לגרום להתחממות החזית המיוחלת של ישראל. אין כוח צבאי בעולם הערבי העלול לסכן את ישראל, אחרי שהצבא המצרי ייצא מן המאבק. אם תימשך ותגבר התסיסה בעולם הערבי, ביגלל הבעייה הפלסטינית הבלתי-פתורה, יטיל הדבר, בלי ספק, צל גם על יחסי ישראל-מצריים.

בירדני אין לירדן עניין נהג את הגדה, בחסות הכיודנים הישראליים, בניגוד לרצון האוכלוסיה המקומית. הדבר היה מטוי עליה את כל המיגרעות והתחפרונות של מימשל זר שנוא, מבדי להעניק לה אף אחד מהיתרונות שז קבלת הי גדה בחזרה.

מיומר: ירדן תסתבך במידי חמה עם אש"ף, מבדי לקבל שום תמורה על כך.

קשה להניח כי חוסין ייכנס למלכות זו, אלא אם כן ישתכנע כי האוכלוסיה המקומית רוצה בכך בלב שלם. למה לו להסתכן במלחמת-שיחורור פלסטינית, שי-תהיה מכוונת נגדו ונגד מישטר? למה